

جنگ امپریالیستی سرمایه:

بمباران مراکز کار و زندگی

و کشتار طبقه‌ی کارگر

تصویری از بمباران کارخانه نشاسته‌سازی و آرد

صدای انترناسیونالیستی

در تمامی جنگ‌های امپریالیستی، فارغ از فصاحت‌ها و ریتوریک‌هایی که هر یک از جانی‌تکاران حاکم به کار می‌برند، این طبقه‌ی کارگر و اقشار فرودست‌اند که به گوشت دم توپ جنگ تبدیل می‌شوند. در هر موشکی که شلیک می‌شود، در هر پهپادی که بر فراز شهرها به پرواز درمی‌آید و در هر انفجاری که کارخانه، بندر، پالایشگاه، مدرسه یا بیمارستانی را به خاک بدل می‌کند، این کارگران هستند که قربانی می‌شوند. مراکز کار و زندگی آنان به میدان جنگ بدل می‌شود و دسترنج سال‌ها کار و تولیدشان در لحظه‌ای به ویرانه تبدیل می‌گردد. زیر آوار کارخانه‌ها، بنادر، معادن و محله‌های کارگری نه تنها انسان‌ها، بلکه حاصل سال‌ها کار و رنج طبقه‌ی کارگر نیز دفن می‌شود.

در شب ۱۶ اسفند ۱۴۰۴، کارخانه‌ی نشاسته‌سازی و آرد «پایارد» در شهرستان نقده هدف حمله‌ی هوایی قرار گرفت؛ در حالی که کارگران شیفت شب در آن مشغول کار بودند. در پی این بمباران، چندین برده‌ی مزدی، نان‌آوران خانواده‌های کارگری، جان باختند و تعدادی دیگر مجروح شدند. شدت انفجارها چنان بود که گویی شعله‌های آتش از پالایشگاهی شعله‌ور سر برکشیده است. در یک لحظه، محل کار این کارگران به صحنه‌ی مرگ و ویرانی بدل شد. آگاهانه از ذکر نام کارگران جان‌باخته خودداری می‌شود تا آنان نه صرفاً به عنوان قربانیان یک رویداد محلی، بلکه به مثابه نمادی از قتل‌عام کارگران در این جنگ امپریالیستی، فراتر از مرزهای ملی، در نظر گرفته شوند.

اشاره به بمباران یک کارخانه‌ی آرد در شهری دورافتاده و حاشیه‌ای، شهری که نه تأسیسات نظامی مهمی دارد و نه موقعیت استراتژیک ویژه‌ای، به‌خوبی نشان می‌دهد که

جنایتکاران جنگی، برخلاف دروغ‌ها و عوام‌فریبی‌هایی که مدعی‌اند تنها اهداف نظامی را هدف قرار می‌دهند، در عمل دست به بمباران‌های کور و گسترده می‌زنند.

در هر لحظه، طبقه‌ی کارگر در گوشه‌ای از خاورمیانه قربانی این جنگ کثیف و امپریالیستی می‌شود. ماشین کشتار سرمایه، از طریق جنایتکاران جنگ طلب خود، این کشتار را بر کارگران تحمیل می‌کند و متأسفانه این قتل‌عام‌ها روز به روز بیشتر گسترش پیدا می‌کنند. این نمونه تنها گوشه‌ای از حجم و گستره‌ی بمباران‌ها را آشکار می‌کند. در حالی که چنین حملاتی در شهرهای مختلف خاورمیانه رخ می‌دهد، تمرکز اصلی حملات در ایران بر تهران و در لبنان بر بیروت است. تهران اکنون یکی از سنگین‌ترین و وحشتناک‌ترین بمباران‌های فرشی را تجربه می‌کند. در ایران بر اساس داده‌های موجود، حدود ۴۰ درصد حملات به استان تهران متمرکز شده و پس از آن استان اصفهان با ۹٫۶ درصد در رتبه‌ی بعدی قرار دارد.

در کشورهای حوزه‌ی خلیج، اقتصاد عمدتاً بر نفت و گاز، بنادر و حمل‌ونقل دریایی، ساخت و ساز و خدمات شهری استوار است. چرخش این بخش‌های حیاتی اقتصادی تا حد زیادی بر دوش نیروی کار مهاجر قرار دارد. بخش بزرگی از کارگران شاغل در پالایشگاه‌ها، بنادر، پروژه‌های ساختمانی، خدمات شهری و حمل‌ونقل را کارگرانی از کشورهای چون هند، پاکستان، بنگلادش، نپال، فیلیپین و برخی کشورهای عربی تشکیل می‌دهند؛ کارگرانی که اغلب در شرایطی دشوار، با دستمزدهای پایین و حقوقی محدود به کار گرفته می‌شوند.

در نتیجه، نخستین و اصلی‌ترین قربانیان این حملات کارگران هستند؛ زیرا هنگامی که زیرساخت‌ها هدف قرار می‌گیرند، محیط کار و زندگی آنان مستقیماً مورد حمله قرار می‌گیرد و امنیت و معیشت روزمره‌شان نابود می‌شود. در میان این قربانیان، شمار زیادی از کارگران مهاجر نیز حضور دارند؛ کارگرانی که حتی از کشورهایی می‌آیند که مستقیماً در جنگ دخیل نیستند، مانند هند، پاکستان، بنگلادش، نپال و فیلیپین. آنان در شرایط سخت و با دستمزدهای پایین در پالایشگاه‌ها، بنادر، کارگاه‌های ساختمانی و خدمات شهری مشغول به کارند و هرگونه حمله به زیرساخت‌ها زندگی و امنیت آنان را به‌طور مستقیم تهدید می‌کند. این کارگران هستند که با پیامدهای مستقیم بمباران‌ها، انفجارها و ویرانی‌ها روبه‌رو می‌شوند و بهای واقعی جنگ را با جان و زندگی خود می‌پردازند.

بورژوازی تلاش می‌کند طبقه‌ی کارگر را تکه‌تکه کند تا اتحاد طبقاتی آنان را درهم شکند و بتواند راحت‌تر و بهترتر آنان را استثمار کند. برای رسیدن به این هدف، هویت‌های کاذب ملی و مذهبی می‌سازد تا کارگران از هویت طبقاتی خود غافل شوند. اما واقعیت این است که کارگران خاورمیانه، اروپا، آسیا، آفریقا و آمریکا، همه در سرنوشتی مشترک به هم گره خورده‌اند و ویژگی اصلی مشترکشان تعلق به طبقه‌ی استثمار شده، یعنی طبقه‌ی کارگر است.

ما نباید در کشته شدن یا ویرانی خانه‌ی کارگران در آن سوی مرز خوشحال باشیم. برعکس، باید همبستگی طبقاتی خود را بیان کنیم. دشمن ما کارگران دیگر در آن سوی مرز نیست؛ دشمن ما حاکمان جنگ‌طلب‌اند، چه در تهران، تل‌آویو، واشنگتن، ریاض،

برلین، پاریس، لندن یا هر پایتخت دیگری که دولت سرمایه در آن مستقر است و ما را در جنگ امپریالیستی به گوشت دم توپ تبدیل می کند.

حتی در جاهایی که کارگران مستقیماً در جنگ امپریالیستی گوشت دم توپ نمی شوند، با سیاست های ریاضتی، اقتصاد جنگی و کاهش معیشت و کوچک شدن سفره، بهای جنگ امپریالیستی را می پردازند. این نشان می دهد که نظام بربر سرمایه داری استثمار و فشارهای اقتصادی را در همه جا ادامه دارد و محدود به میدان جنگ نیست.

همبستگی طبقاتی کارگران، یک همبستگی حقیقی و بنیادین است؛ زیرا بر اساس شرایط مشترک زندگی تمامی بردگان مزدی شکل گرفته است. ما باید با همزنجیران خود، با خواهران و برادران طبقاتی مان، فراتر از مرزهای ملی، همبستگی کنیم و نفرت و انتقام طبقاتی خود را از طریق مبارزه ی طبقاتی علیه طبقه ی حاکم نثار کنیم.

اگرچه طبقه ی کارگر در خاورمیانه در شرایط سخت کنونی، از یک سو به خاطر بمباران های وحشتناک و از سوی دیگر به دلیل اعمال سیاست های جنگی و سرکوب، در شرایط بسیار دشواری به سر می برد، با این وجود، به دست گرفتن مبارزه توسط کارگران در سطح جهانی، پاسخ واقعی به جنگ امپریالیستی و نمونه ای از همبستگی واقعی طبقاتی خواهد بود.

زمانی که کارگران جنگ امپریالیستی را به جنگ علیه سرمایه داری تبدیل کنند، این مبارزه در تداوم خود می تواند دولت سرمایه را به چالش بکشد، انقلاب پرولتری جهانی را در

دستور کار قرار دهد و جهانی بدون مرز، بدون جنگ و بدون استثمار برای بشریت به وجود آورد.

مرگ بر جنگ امپریالیستی!

زنده باد جنگ طبقه علیه طبقه!

زنده باد همبستگی طبقاتی کارگران!

یوسف

۲۳ اسفند ۱۴۰۴

کانال تلگرام:

<https://t.me/intvoice>

ایمیل:

contact@internationalistvoice.org

وبسایت:

www.internationalistvoice.org

ایکس (توییتو سابق):

https://x.com/int_voice

